

Una exposició mostra el procés de treball de l'artista, així com els robots de les seves 'performances'

El gabinet del ciborg Antúnez

Marcel·lí Antúnez ha pintat la paret de l'escala de l'Arts Santa Mònica en una mena de resum de la mostra ■ ALBERT SALAMÉ

Montse Frisach BARCELONA

Exoesquelets, *dreskeletons*, robots i interfícies corporals són els companys inseparables de Marcel·lí Antúnez en les seves *performances* i actuacions teatrals. La majoria són artefactes que s'integren en el mateix cos del creador i interactuen amb ell. Veure totes aquestes andròmines hipertecnològiques plegades en un mateix espai és, si més no, impressionant, i això és el que ofereix l'Arts Santa Mònica de Barcelona en la primera exposició de caràcter retrospectiu que es pot veure a Catalunya del singular artista.

Marcel·lí Antúnez (Moià, 1959) és d'aquells creadors pertanyents a l'estirp d'artistes catalans marcats per la rauxa. La seva obra és mou sense fronteres definides entre el teatre, la *performance*, l'escultura, el videoart, la pintura i el dibuix. Tot forma part d'un mateix sistema. "La meua és una carrera transversal -reconeix An-

túnez-. Sóc molt tafaer, però també sóc un paio de poble que s'emociona amb la seva terra." I aquest és, segons l'artista, el tema de tota la seva obra: "Construir una utopia, intentar entendre la condició humana i d'estar més bé en un món que de vegades no és massa amable."

El públic de la mostra pot interactuar amb els robots i les instal·lacions de l'artista

Malgrat moure's sempre entre sistemes molt complexos i de gran sofisticació tecnològica, la gènesi del treball d'Antúnez és el dibuix, que actua com a esborrany i *storyboard* de totes les seves actuacions. De fet, com explica amb cert orgull, tot va co-

mençar quan va guanyar un premi de dibuix del seu poble quan tenia set anys. El dibuix té, doncs, un protagonisme destacat en l'exposició. Tan bon punt s'arriba a l'Arts Santa Mònica es pot veure com l'artista ha pintat la paret de l'escala del centre. Antúnez, que va ser fundador de La Fura dels Baus, ha creat una serp que s'estén de baix a dalt i explica de manera delirant el seu procés de treball que ell anomena "sistemàturgia". "És una al·legoria de tot el que veurem després a l'exposició", diu. L'artista acabarà el mural, en els pròxims quinze dies de l'exposició, davant dels visitants.

Antúnez, assumint el seu paper també de comisari, no dubta a qualificar la mostra de "l'exposició de l'any" i a convidar el públic de totes les condicions i edats a visitar la mostra. L'apartat dedicat als dispositius robòtics i a les instal·lacions interactives pot ser el més atractiu per al públic general, ja que el visitant pot donar vida literalment a les obres.

Un exemple d'aquesta interactivitat és *L'Alfabet d'emocions*, un tronc de fusta que respon sonorament, rient, plorant o gemegant, quan se'l toca o acaricia, i que el creador defineix de "pròtesi emotiva". Els robots d'Antúnez es corresponen amb els espectacles del creador, com ara *Afàsia*, *Pol* i *Hipermembrana*. N'hi ha de totalment metàl·lics, però també de més antropomòrfics, com *Matias*, un cap clònic de l'artista que es mou i parla, de l'últim espectacle de l'artista, *Pseudo*. No hi falta tampoc Joan, l'home de carn, construït amb fragments de carn de porc, que a principis dels noranta va provocar una gran polèmica.

Mentre duri l'exposició, moltes de les *performances* de Marcel·lí Antúnez es tornaran a representar a l'Arts Santa Mònica en un complet programa d'activitats. ■

* **Sistemàturgia.** ARTS SANTA MÒNICA. LA RAMBLA, 7. BARCELONA. FINS AL 6/4

Críticateatre

Jordi Bordes

Un detall de l'escena final de la comèdia amb Dino aconseguint l'amor de la secretària del mafiós: tindran viatge a Mallorca ■ DANI ESCALÉ

Goldoni blanc

Un jeta, dos jefes

Autor: Richard Bean
(adaptació de Paco Mir)
Director: Alexander Herold
Dissabte, 1 de febrer (fins al 30 de març). Teatre Victòria.

La gràcia en un Goldoni és aconseguir un embollic fenomenal, més enllà que sigui una acció gaire creïble. Passa tant a *Els feréstecs* (ben premiada en els darrers Butaca que repetirà aquesta temporada al Lliure) com a *Un jeta, dos jefes*. En aquesta ocasió, certament, l'original d'*Il servitori de due padroni*, té una ambientació diferent i es completa amb jocs dramàtics intel·ligents (encara que la trama segueixi ben prima i fugaç).

L'adaptació que és ara al Paral·lel (i que aspira a fer una llarga estada prorrogant, si és possible, abans de fer gira per Catalunya i l'Estat espanyol) barreja el català i el castellà, de manera espontània. I és que el director Alexander Herold (juntament amb Paco Mir) és l'artífex de l'èxit *Pel davant i pel darrere*. Se segueix ambientant en els anys seixanta i els protagonistes són una mena de màfia de paper d'estrassa. Herold també ha importat la idea d'ambientar l'espai amb un quartet que contagia optimisme i bon ambient (si es venguessin discos,

farien un plus de beneficis) tant a l'entrada com mentre hi ha els canvis de decorat. Que apareguin els actors a fer d'estrelles convidades és un valor més que diu de la complicitat imprescindible per tenir de comèdia el Victòria.

Diego Molero és un lloable Dino, el servent maldestre que embolica tant com no voldria la peripècia dels protagonistes. Fa riure i és empàtic amb el públic, que accedeix a participar-hi, mentre la resta ho celebra aplaudint. Mireia Aixalà té un paper doble que li permet anar de la part més tova a la més dura, tot sempre per fer riure. Les *patinades* de Miner Montell primer espanten, després són molt celebrades. Toni González juga a fer d'actor exagerat sense embafar (Marlon), mentre que Anna Gras (Amanda) és bleada 100%.

Espectacle d'humor blanc, tot i les rebregades de Maria Lanau (Loli), que garanteixen un divertiment goldonià amb sorpreses del segle XXI, que juguen a favor. Les rèpliques farcides amb "ch" permeten allargar la diversió i l'interès, més enllà de la patacada. *Un jeta, dos jefes* defensa, amb *Bits*, l'amor a l'humor blanc per a tots els públics, sense més pretensió que garantir una estona d'optimisme. I s'agraeix, també.